

АПОСТОЛЬСЬКА МІСІЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ТА ІДЕАЛИ СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ЄДНОСТІ

Микола Жулинський
доктор філол. наук,
професор,
академік НАН України,
академік-секретар
Відділення літератури, мови
та мистецтвознавства
НАН України,
директор Інституту літератури
ім. Т.Г. Шевченка НАН України,
м. Київ

І день іде, і ніч іде,
І голову схопивши в руки,
Дивуєшся, чому не йде
Апостол правди і науки?

Здавалося б, усе ясно. *Шевченко* вимріює прихід духовного провідника нації — “апостола правди і науки”. До кого спрямоване це звернення? Яким уявляв *Шевченко* цього апостола правди і науки і яку місію він мав би здійснювати? Та й сам *Шевченко* усвідомлював своє духовне покликання і намагався великим словом вістити велику правду. Ще за його життя поета-страдника сприймали як апостола правди, духовного провідника уярмленого народу. Так, *В. Білозерський* у листі до *М. Гулака* від 1 травня 1846 року зараховує автора поеми “Іван Гус” до плеяди пророків і геніїв: “Вчера был у меня Иван Як[овлевич] П[осяденко] и сказал, что Ш[евченко] написал новую поэму “Иоанн Гусс”. Я поневоле приятно призадумался над тем, какого гениального человека мы имеем в Тарасе Гр[игорьевиче], ибо только гений посредством одного глубокого чувства способен угадывать потребности народа и даже целого века, к чему не приводят никакая наука, ни знания, без огня поэтического и вместе религиозного. Как бы я желал, чтобы перевод псалмов заключал в себе и свидетельство истинно благого настроения души нашего Кобзаря! Тогда бы новый неиссякаемый ключ жизни освежил нашу словесность и утвердил бы ее на верных основаниях” [1, с. 105].

Василь Білозерський вловив у поемі “Єретик”, або “Іван Гус”, яку Шевченко згодом присвятить “славному *П.І. Шафарикові*”, пророче покликання поета, профетичні лейтмотиви, відлуння яких “почуємо” в “Книзі биття українського народу” (“...Встане Слав'янина. І збудить її Україна”), а особливо в поемі “Тризна”, в плачі пророка Єремії, яким розпочинається славетний альбом “Три літа”, в седневській передмові до “другого Кобзаря”.

Уже тоді, в березні 1847 року, задовго до поетичного “очікування” приходу “апостола правди і науки”, коли в Седневі “велика туга опосіла” його душу, Шевченко обстоює назрілу потребу й необхідність оприявлення духу, настроїв, почувань і сподівань рідного народу своєю, народною, українською мовою. І саме в цьому він передусім убачає свою апостольську місію.

Вірш “І день, і ніч іде” поет написав за рік до своєї смерті. Писав, наче передчуваючи свій передчасний відхід за межі земного життя та замислюючись над тим, хто далі візьме на себе апостольську місію нести в темний народ світло істини. Написав Шевченко цього вірша у листопаді 1860 року, а перед тим у вересні подав на виставку в Петербурзькій академії п'ять офортів і автопортрет, намальований олійними фарбами. Цей портрет він

замірівся розіграти в лотерею, кошти від якої мали б піти на видання дешевої української абетки. Придбала автопортрет Шевченка невістка імператора **Олена Павлівна** — колишня вюртембурзька принцеса **Фредеріка Шарлотта Марія**, яка володіла в селі Карпівка Полтавської губернії маєтком. Саме завдяки коштам цієї принцеси, яка, до речі, внесла найбільшу частину грошей, коли розігрувався в лотерею портрет **В. Жуковського** задля викупу Тараса Шевченка з кріпацтва, і вдалося поетові видати свою останню прижиттєву книжку — “Букварь Южнорусский”.

У листі до **Михайла Чалого** від 4 січня 1861 року Шевченко повідомляє: “*Посилаю вам на показ 10 екз[емплярів] мого “Букваря”, а из конторы транспортов вы получите 1000 экз[емплярів]. Добре було б, якби можна розпустити його по уездных та по сельских школах. Та вже що хочете, те і робіть з ним, а як Бог поможет, збереже та його гроші, то положіть їх в касу ваших воскресних школ...*”

Думка есть за “Букварем” напечатать лічу (арифметику) — і ціни, і величини такої ж, як і “Букварь”. За лічбою — етнографію і географію в 5 копійок. А історію, тільки нашу, може, вбгаю в 10 копійок. Якби Бог поміг оце мале діло зробити, то велике б само зробилося” [2, с. 216, 217].

Що ж це за “мале діло”, над яким так клопочеться хворий поет?

Це поширення серед українського народу освіти. Підготовлений ним буквар для недільних шкіл, у яких навчалися діти кріпаків, робітників, ремісників, а відкривалися вони при фабриках і заводах, церквах і костелах, мав виконати ту просвітницьку місію, що її визначили члени Кирило-Мефодіївського товариства.

Головною ідеєю та метою діяльності товариства було духовне і політичне об’єднання слов’ян за умови, що кожен народ у цьому Слов’янському союзі матиме свою незалежність. Управління, законодавство, право власності та освіта в усіх слов’ян буде ґрунтуватися “*на святій релігії Господа нашого Ісуса Христа*”. А головною умовою участі в управлінні цим об’єднанням повинні бути освіта і чиста мораль.

Задля поширення цих ідей члени товариства зобов’язувалися під покровительством святих просвітителів слов’янства **Кирила і Мефодія** повсюдно поширювати знання, сприяти розвитку літератури, виховувати молоде покоління в дусі євангельських правил любові, терпимості і милосердя [1, с. 150—152].

Кирило-мефодіївці, в їх числі й Шевченко, сповідували ті ж ідеї та ідеали, якими насаджували себе європейські борці за визволення своїх народів від деспотичних режимів.

Не виключаючи революційно-визвольної боротьби, жертвовного, в разі необхідності, й пролиття крові заради визволення вітчизни, європейські національні провідники закликали до духовного самовдосконалення людини шляхом внутрішньої праці над собою, поширювали і плекали християнську систему цінностей, євангельські ідеали любові, злагоди і смирення.

Європейський національний рух, передусім діяльність польських таємних організацій в Королівстві Польському, Україні та Литві, стимулював зародження українських визвольних змагань. Особливого поширення в Україні набула Конфедерація польського народу, одним із чільних організаторів і керівників якої був емісар “Молодої Польщі” **Шимон Конарський**. Створена в 1805 році, ця організація активно працювала на Волині й Литві, нарощувала число своїх членів, а їх кількість сягала понад 3 тисячі, серед яких було чимало українців. Так, в Київському університеті існувала таємна організація Конфедерації польського народу, членами якої були українці **Чорний, Корсак, Неміра** та інші [3, с. 323]. Після її викриття Київський університет у 1840 році був на рік закритий, а всіх його студентів було виключено без права поновлення.

Якщо говорити про першопричини і початки зародження українських визвольних змагань, то слід передусім наголосити на ролі й значенні Товариства Кирила і Мефодія як першої української політичної організації. До створення в 1845 році цього товариства українці брали участь у польських таємних організаціях, які прагнули підняти на теренах Королівства Польського, України й Литви “народну революцію” заради “народного визволення”.

Але не тільки польський радикальний національний рух мав особливий вплив на зародження українських визвольних змагань на Правобережній Україні. Ідеї слов’янської федерації, свободи та братерської єдності всіх слов’янських народів поширювалися декабристськими товариствами. Південним, Об’єднаних слов’ян у Новограді-Волинському, а також Польським таємним патріотичним товариством, яке мало широку, розпросторену на Європу, сітку своїх організацій. Найбільша кількість членів цього товариства була у Волинській губернії, а в Житомирі знаходилася управа організацій Волинської, Київської і Подільської губерній [4, с. 151].

У Галичині активно діяло товариство “Співдружність польського народу”, яке відбрунькувалося від “Молодої Польщі” і швидко розпросторило свою конспіративну роботу на Волинь, Поділля, Київщину. Головною метою діяльності товариства “Співдружність польського народу” була підготовка народного повстання та організація партизанської боротьби. Члени “Співдружності”, як і патріоти “Молодої Італії”, “Молодої Європи”, особливого значення надавали “*пробудженню і піднесенню в народі моральної сили*”, проповідуванню прав народних, наголошенню на визначальному факторі визвольної боротьби — революції, що здійснюється народом для народу.

Кирило-мефодіївці не могли не знати, що ці ідеї захоплено сприймалися польською і українською молоддю, яка навчалася в гімназіях Києва, Вінниці, Немирова, Рівного, Клевани, Житомира... Керівний центр волинського відгалуження товариства “Співдружність польського народу” містився в Кременці, нелегальні групи діяли в Луцькому, Житомирському, Дубненському, Володимирському повітах. Польські

Діячі Кирило-Мефодіївського братства:
(зліва направо) **Василь Білозерський, Тарас Шевченко, Дмитро Пильчиков,**
Микола Гулак, Микола Костомаров, Пантелеймон Куліш

підпільні діячі намагалися своєю пропагандою розвинути настрої селян, переконати їх, що мета товариства “Співдружність” — здобуття свободи, рівності, братерства, утвердження такого світопорядку, коли люди всіх націй будуть братами між собою і заживуть “як одна родина і велике єдине братство”. Та переважна частина свідомих українців не вельми охоче приставала до кола польських радикалів, головною метою яких було відновлення Польської держави завдяки соціальній революції, шляхом всенародного повстання. Далеко не з повною довірою сприймалися обіцянки скасувати привілеї і стани, ліквідувати панщину та наділити селян землею і демократичними правами. Не викликали особливих сподівань й запевнення ініціаторів загальнонаціонального повстання, що після переможної революції не буде жодної різниці між шляхтою і селянином, всі будуть братами, синами єдиної матері Вітчизни, звисно, відновленої Речі Посполитої, і одного отця Бога на небі.

Виникнення першої української політичної організації — Кирило-Мефодіївського товариства — відбулося під впливом європейської суспільно-

політичної думки, яка формувалася на принципах єднання політичних, соціальних, моральних і релігійних уявлень і засад. Чи не тому царська поліція називала офіційно товариство “Украино-славянское общество”. Визначали зміст програм і концептуальні орієнтири діяльності європейських національних визвольних змагань ідеї християнського соціалізму та гегелівські теорії світового порядку. Правда, німецький філософ, який відводив для німецької нації особливу роль у світовій історії, не зараховував слов’янські народи до обраних народів, не вважав їх “історичними”, проте це не завадило італійцю *Джузеппе Мадзіні*, поляку *Адаму Міцкевичу* та іншим представникам польського месіанізму *К. Ліберту*, *Ю. Голуховському*, *В. Лютославському*, *Б.-Ф. Трендовському*, *А. Товянському*, як і українським кирило-мефодіївцям утверджувати право своїх народів на апостольську місію в боротьбі з монархічною тиранією. Так, провісник об’єднаної Європи *Джузеппе Мадзіні*, який очолив рух за об’єднання і створення єдиної незалежної Італії, у статті “Братерство народів” (1832 р.) писав: “Італійці першими скидають феодальне ярмо, і в Європі постає вільне народне

начало”. *Мадзіні* намагався вселити у суспільну свідомість італійців, розділених Віденським конгресом 1815 р. на дев’ять держав, віру в необхідність та історичну неминучість створення Незалежної Соборної Італії, бо вважав, що *“Італія, повставши, стане ініціатором нового життя, нового могутнього єднання всіх націй Європи”* [5, с. 164].

У той час, коли Тарас Шевченко разом зі своїми друзями — молодими вченими і письменниками *Миколою Костомаровим, Миколою Гулаком, Василем Білозерським, Георгієм Андрузьким, Опанасом Марковичем, Олександром Навроцьким* та іншими, роздумують над месійним покликанням України: *“І встане Україна зі своєї могили, і знову озоветься до всіх братів своїх слов’ян, і почують крик її, і встане Слов’янщина...”*, будитель і поборник свободи європейських народів *Джузеппе Мадзіні*, творець визвольної організації нового типу “Молода Італія” буде переконувати пригноблені монархіями народи, що відроджена Італія підніме пригноблені європейські народи задля могутнього об’єднання націй Європи.

Месійне покликання свого народу обстоював *Адам Міцкевич*, який уявляв Польщу як Христа народів, і *Юліуш Словацький*, який бачив майбутнє Польщі в символічному образі швейцарського національного героя *Арнольда Вінкельріда*, котрий пожертвував собою заради перемоги швейцарців над військом *Леопольда Австрійського* (Польща як Вінкельрід народів).

Молоді європейські борці проти абсолютизму, творці міжнародної демократичної організації “Молода Європа”, фундаторами якої стали “Молода Італія”, “Молода Польща”, “Молода Німеччина”, згодом і “Молода Швейцарія”, бачили майбутнє своїх націй у “священному союзі народів”, у “Сполучених Штатах Європи”, але розуміли, що слід нести в народи велику силу слова — освітою оновлювати суспільство, піднімати “занепалу нині мораль”, пробуджувати “почуття обов’язку в серцях людей”. Ідея *культурного націоналізму Й.Г. Гердера*, де першорядного значення надавалося мові як необхідному засобу комунікації та “головної людської потреби”, відлунювала в головах *Мадзіні* та його прибічників. Ідеал вільної батьківщини і національне піднесення — ось шлях слов’янських народів до їх перетворення в нації.

У тому ж 1832 році, коли енергійний італієць, перебуваючи на нелегальному становищі у Франції, перетворював братство “Молода Італія” на загальнонаціональну політичну організацію, *Адам Міцкевич* видав у Парижі “Книгу польського народу і польського паломництва” — своєрідний політичний молитовник, величаву маніфестацію польського національного месіанізму. Ідеї месіанства, згідно з якими Польща за Божим повелінням, за волею Провидіння очолить жертвну боротьбу за визволення європейських народів від деспотизму, стимулювали творчу енергію польських поетів-романтиків *Адама Міцкевича, Юліуша Словацького, Зигмунта Красінського, Северина Гоцинського, Юзефа-Богдана Залеського...*

Очевидно, що нові суспільно-політичні ідеї, які зароджувалися в Європі та підхоплювалися польською еміграцією, запліднювали культурно-інтелектуальну діяльність і літературно-мистецьку творчість на всіх землях колишньої Речі Посполитої, до складу якої включалися Литва, Білорусь і Україна.

Проте суспільно-політичний імператив — перетворення кожного уярмленого монархічною деспотією європейського народу в єдину, незалежну, суверенну “націю” (*Мадзіні*), рівноправну в сім’ї братерських народів Європи — не розглядався польськими політичними та інтелектуально-культурними колами під кутом зору підтримки незалежницьких устремлінь українців, литовців, білорусів. Польська національна історіографія трактувала історію українського народу як органічну частину історії Польщі, аргументуючи це тим, що Україна-Русь добровільно увійшла в добу правління *Ягелонів* через Велике Князівство Литовське, а згодом через Люблінську унію до Речі Посполитої. Так, один із керівників Союзу вільних поляків, завданням якого було повалення тиранії і деспотизму і здобуття незалежності Польщі внаслідок європейської революції, *Мауриці Мохнацький* у виданій 1834 р. двотомній праці “Повстання польської нації в 1830 і 1831 рр.” наголошував *“Польща була республікою коронних, литовських і руських земель. В іншій формі її не розуміємо й сьогодні! Здобути, тобто повернути Литву і Русь, передбачає кожне повстання над Віслою. Народ з правого і лівого берега цієї ріки є найбільш польський, має в собі найбільше революційної стихії; на Литві і на Русі шляхта”* [3, с. 302].

Визначальним концептом польської національної ідеології було відновлення Польської держави в кордонах 1772 р.

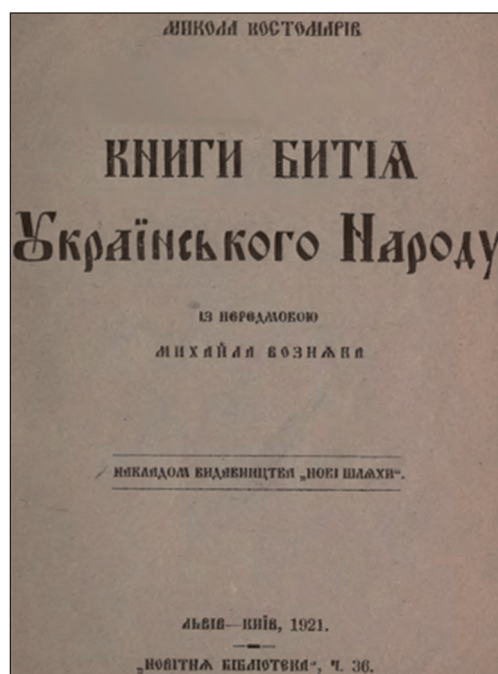
Шевченко, як і його колеги, передусім *Микола Костомаров* і *Пантелеймон Куліш*, критично сприймали постулати польської історіографії, які акцентували на претензіях Речі Посполитої на спадщину України-Русі, а отже, на історичній зумовленості перебування українських земель у складі відродженої Польської держави. Польські мислителі та митці особливим пієтетом згадували минуле Польщі як великої європейської держави, про те, як свого часу Україна-Русь стала частиною Великого Князівства Литовського. Болісно вражав національну свідомість польських інтелектуалів агресивний поділ їхньої території сусідніми державами. Водночас постійно стверджувалася ними належність українських земель до складу Речі Посполитої. Відверто і наполегливо польська інтелектуальна еліта, за рідкісними винятками, обстоювала позицію, що майбутня Польська держава повинна мати в своїх межах Україну, принаймні, Правобережну, і ця відроджена, оновлена Річ Посполита забезпечить релігійний мир та національну толерантність. Більше того, майбутня Річ Посполита засвідчить воскресіння польського народу як богообраного народу, історичною місією якого є відродження справжньої християнської держави, що поєднає в мирі й злагоді всі етноси і цим відкриє шлях до духовного і морального відродження всіх християнських народів.

Польський месіанізм яскраво виразився в польській романтичній поезії. Духовне життя поляків стимувалося твореною, як правило, на еміграції та нелегально переданою на польські землі літературою і мистецтвом. Особливою популярністю користувалася політична і наукова публіцистика, вплив якої на формування протестних суспільних настроїв був величезний. Разом із поезією, літературою і мистецтвом публіцистика формувала нову національну ідеологію, в основі якої лежали ідеї патріотизму, жертвності в ім'я визволення польського народу від деспотичних режимів, передусім російського самодержавного гніту, і встановлення справедливого устрою як у незалежній Польщі, так і в інших країнах Європи. Особливу місію мали виконати за волею Провидіння Польща і богообраний польський народ — цю ідею найбільш виразно висловив і обґрунтував **Адам Міцкевич**. У цьому Маніфесті польського месіанізму під назвою “Книга польського народу і польського пілігримства”, який був майстерно стилізований під біблійне сказання, **Адам Міцкевич** розгорнув страдницький шлях рідного народу після втрати незалежності та заповів готувати визвольну війну в ім'я свободи Польщі та підневільних європейських народів.

Як і майбутня Річ Посполита мала державно здійснитися в кордонах 1772 року, так і польська нація як державна спільнота обов'язково повинна включати в себе усі етноси, які перебували в Першій Речі Посполитій. Це українці, литовці, білоруси, євреї, які мали бути залучені до визвольної боротьби польського народу проти тиранії і деспотизму заради відбудови Польської держави.

В особі кирило-мефодіївців на українському політичному горизонті з'являлася нова духовна аристократія, нова національна еліта як носій національної культури і самосвідомості. За прикладом польської політичної та інтелектуальної еліти кирило-мефодіївці розробляють концепцію українського месіанізму, в основу якої ляжуть біблійно-християнські пізнання-пророцтва та історіософські судження про долю та місію України.

Не випадково сучасний дослідник націоналізму **Б. Андерсон** визначив Кирило-Мефодіївське братство як “першу українську націоналістичну організацію” [6, с. 99], що ставила собі за мету відкрити своєму народові смисложиттєві орієнтири, своє становлення і розвиток, власну долю і призначення як самобутньої національної спільноти. Перебуваючи в таборі ДіПі (для переміщених осіб), один із організаторів МУРу (Мистецький Український Рух) **Юрій Лаврінко** у статті “До сторіччя заснування Кирило-Мефодіївського товариства (1846—1946)”, яку він опублікував під псевдонімом **Ю. Дивнич** у журналі “Звено”, наголосив, що “це була перша новочасна організація української інтелігенції, яка досить добре зрозуміла свої завдання. Не партія, не група змовників, не масонська ложа містичного мрійництва. Це мало бути схоже на якийсь елітарний бойовий загін чи орден, який досконалив себе не для самоізоляції, а для творення самостійної української культури й ідеології, що мала б

стати зброєю всього народу і душою визвольного всенародного руху. Стиль і обдарованість тих людей, їх незрівняна морально-ідейна чистота, ентузіазм і розмах, дерзання і творча експансія, їх революційно-лицарська непримиренність до пануючої соціально-політичної системи — були запорукою успіху. Специфічне своє завдання забезпечити духову революцію і духове самовизначення України ці романтики поєднали і міцно зв'язали з головною мрією найбільшої частини народу — з селянським прагненням повалити кріпацький лад” [7, с.44].

В уяві братчиків, у їхніх прогностичних візіях поставав майже ідеальний образ сім'ї слов'янських народів і цей майбутній союз європейських націй набував рис федеративного націоналізму.

Хоча у програмному документі кирило-мефодіївців “Книга битія українського народу”, який був уперше оприлюднений **П. Зайцевим** у 1918 р., не вживався такий термін як *національна держава*, проте чітко передбачалося, що до складу майбутньої федерації ввійдуть слов'янські християнські народи як окремі державні утворення. Певною мірою історіософська концепція “Книги битія українського народу” була спрямована проти претензій поляків на монопольну місію бути провідником інших європейських народів в їхній боротьбі за свободу і незалежність. Цю історичну місію визволення слов'янських народів від тиранії і деспотизму творці ідей, закладених у “Книзі буття українського народу”, покладають на український народ. Саме він, український народ, який сповідує Господню заповідь, що “нема свободи без віри Христової”, є обраний Богом для порятунку світу, для утвердження свободи, рівності та істинної християнської віри. І хоча Україну обманювали, гнобили, намагалися впокорити і поляки, і москалі, все ж таки їм не судилося, стверджує “Книга буття...” викоринити могутній дух волі українського козацтва. Україна жива, вона є і буде носієм християнської свободи та рівності. Україна

підніметься і озветься до всіх слов'ян-братів своїх по вірі, які почують голос свободи і поєднаються заради визволення від тиранії, виборення соціальної справедливості та станової рівності.

Отже, українські інтелектуали вже замислювалися над шляхами здобуття свободи для власного народу, який сприймався як культурна і мовна спільнота, об'єднана історичним походженням та єдиною національною територією. Не випадково в програмних документах Кирило-Мефодіївського братства засвідчена ідея єдності українських земель та майбутнього возз'єднання усіх українських територій, передусім Правобережжя і Лівобережжя з наступним приєднанням української Східної Галичини. Бо Україна колись була єдиною, поки ляхи і москалі не “роздерли її пополам, по ліву сторону Дніпра москалі[єві], по праву — ляхові. І билась Україна літ п'ятдесят, а єсть се святіша і славіша борба за свободу, яка коли-небудь була на світі, а розділ України єсть саме негодне діло, яке колись було на світі” [1, с. 257].

Українці не могли змиритися з претензіями поляків і росіян на певні частини їхніх земель. Про розв'язання цих територіальних конфліктів мирним шляхом годі було сподіватися, тому єдиним засобом набуття свободи для свого народу на історичній території була національно-визвольна боротьба.

Шевченко був чи не найрадикальнішим серед кирило-мефодіївців, обстоюючи необхідність повалення самодержавно-поміщицької влади. Тільки національна і соціальна революція здатна визволити український народ від колоніального гніту деспотичної Росії — ця позиція Тараса Шевченка була відома не тільки його найближчим друзям і колегам ще до заслання і під час перебування в степу безкрайнім за Уралом. Польський політичний засланець — солдат Оренбурзького корпусу **Максиміліян Ятовт** (літературний псевдонім **Якуб Гордон**), після бесід із Шевченком у жовтні 1850 р., зробив такий висновок: “Незалежна Україна була метою його мрій, революція — прагненням; можна б сказати, що він дивився на світ крізь червоні окуляри” [8, с. 64].

Правда, Тарас Шевченко ніде не заявляв свого ставлення до інституту держави, не висловлював самої ідеї державності, але як поету-історіософу ідея національної державності не була далекою. Як стверджує **Юрій Барабаш**, “навпаки, до поетичної концепції Шевченкової історіософії вона входить питомою складовою, і дивно припустити, що могло би бути інакше, що, звертаючись до минушини України, поет обминув би, наприклад, мотив Гетьманщини, і то маючи на увазі не так (у кожному разі, не тільки) територіальну одиницю (Лівобережжя з Києвом), як автономне політичне утворення з ознаками самостійності й національної державності” [9, с. 76].

Підтвердження цьому — свідчення його друзів, колег, знайомих. Адже Шевченко не крився зі своїми антимонархічними поглядами, навпаки, закликав до національної і соціальної революції в ім'я волі та незалежності України: “В своїй хаті своя й правда, / І сила, і воля” (“І мертвим, і живим...”). Принаймні,

ратував за відродження “Гетьманщини святої”, власної, хай автономної козацької республіки, проте відмінної в плані соціальному — з “вольними селами”, без поміщицької неволі — від кріпосницької Росії.

Так, член Кирило-мефодіївського товариства **Георгій Андрузький** в присутності Тараса Шевченка під час допиту в III Відділенні 15 травня 1847 р. наголосив на рішучій, незмирливій позиції поета в оцінці російського монархічного режиму (“он всех монархистов называл подлецами”), обстоював виборення вільної України на зразок Гетьманської держави — ставив за мету “восстановить Гетьманщину, если возможно, отдельно, а если нельзя, то в Славянищине”, вимагав від “братчиків” діяти енергійно (“побуждал к большой деятельности” [1, с. 329], закликав брати приклад із національно-визвольних змагань інших народів.

Відомо, що Шевченко прихильно ставився до антимонархічних революцій у Франції, до національно-визвольних повстань чехів, поляків, кавказьких народів, мислив тими ж новими демократичними ідеалами, які виношувалися і поширювалися в європейському світі. Правда, такі поняття, як “нація”, “національна держава”, “національна свідомість” не входили тоді, в часи Шевченка, до політичного лексикону в Російській імперії. Проте в Європі “до революції 1848—1849 рр. у національному русі розмови точилися про національну єдність і національну церкву, національну свідомість, національні почуття й національне вчення, національну любов і національну ненависть. І ще багато інших словосполучень народжувалося з новим основним поняттям “нація” [10, с. 160].

У добу революції 1848 року досягнення повноти свободи для свого народу вбачалося революційними провідниками в національній державі. Нові національно-державні утворення з'являлися завдяки формуванню національної самосвідомості, творенню солідарної спільноти на основі усвідомленого її членами історичного походження, завдяки розвитку у збагаченню національної культури, рідної мови, звичаїв, традицій.

Особливу роль у становленні суверенних держав відігравала мовна національна самоідентифікація, що особливо сприяло національному самоусвідомленню та самоствердженню. Це закономірно виводило думки, настрої, почуття на рівень політичної боротьби — боротьби за звільнення від деспотії і виборення свободи, незалежності. Отже, національні держави народжувалися передусім завдяки культурній і мовній ідентифікації членів спільноти, поєднаній історичним походженням із одної землі, традиціями, територією. Як узагальнює **Іван Дзюба**, “в історії Європи майже всі народи пройшли етап, коли доводилося боротися за перетворення народної розмовної мови на літературну національну, і ця боротьба за рідну мову ототожнювалася з боротьбою за вітчизну, за народ, за поступ, за своє життя” [11, с. 126].

Етнічна і національна самосвідомість Тараса Шевченка зобов'язувала поета до мовного самовизначення. І він цей вибір здійснив, усвідомлюючи свою місію виразника страждань, дум, сподівань певної національної спільноти — українського народу.

“Весна народів” 1848 року відкрила шлях слов'янам до націєтворення і мова як визначальний фактор культурного розвитку відігравала в процесі формування національної свідомості особливу роль. Важливе значення для національного відродження, утвердження національної літературної мови, розвитку освіти рідною мовою, для мовної єдності народу взагалі мала народна поетична творчість. Слов'янські просвітителі і романтики, до голосу яких прислухався Тарас Шевченко, а це передусім серб **Вук Караджич**, чехи і словаки **П. Шафарик**, **Ян Коллар**, **В. Ганка**, **Й. Добровський**, **Й. Юнгман**, **Людовіт Штур**, поляки **Й. Лелевель**, **А. Міцкевич**, **Ю. Словацький**, **З. Красінський**, словенці **Ф. Міклошич**, **В. Копитар**, хорвати **В. Ягич**, **П. Прерадович**, **Людевіт Гай**, відродженням і поширенням рідної мови, розвитком національної освіти і літератури, утвердженням народної культури як основи національності, поширенням народної поезії і народної мови дали могутній поштовх до історичного і культурного самопізнання, національного самоусвідомлення уярмлених деспотичними режимами народів.

Число активних діячів культурного і політичного відродження слов'янських народів динамічно зростало не тільки в Європі, але й в Україні. Які невичерпні глибини українського фольклору, яке творче багатство усного народного самовираження відкрили публікації **М. Цертелєва**, **М. Максимовича**, **О. Лозинського**, **П. Лукашевича**, **І. Срезневського**, **А. Метлинського**,

П. Куліша, **М. Костомарова**, **Я. Головацького** та інших! А **Осип Бодяньський**, який вперше опублікував “Історію Русов или Малой России”, “єдиний правдомовний літопис” (**Пантелеймон Куліш**) — “Літопис Самовидця” та ряд інших документів із історії України, праці **П.Й. Шафарика** “Славянские древности” і “Славянское народописание”, очевидно, познайомили Шевченка з дисертацією болгарського емігранта **Спиридона Палогужева** “Иоанн Гус и его последователи”. Саме від **О.М. Бодяньського** автор майбутньої, з посвятою **Шафарикові** поеми “Єретик”, яка спочатку мала назву “Іоанн Гус”, “одержав відомості про національно-визвольний рух чехів і словаків, про чеських і слов'янських будителів, про наукову діяльність **П.-Й. Шафарика**... Про утиски слов'янських народів із “боку німців, які намагалися асимілювати слов'ян, Шевченко міг, зокрема, читати в книзі **Бодяньського** “О народной поэзии славянских племен” (1837), де розкрито племінну єдність слов'ян, показано мужню боротьбу чехів із німцями аж до XV століття” [12, с. 243, 245].

Завдяки **Осипу Бодяньському** Шевченко вже в сорокових роках XIX століття став відомий в Європі, передусім в середовищі слов'янських інтелектуалів. **О.М. Бодяньський** “у 1844—1845 роках надсилав **В. Ганці**, **П. Шафарикові** та до Празького музею твори Шевченка — “Гамалію”, “Тризну” та Чигиринський Кобзар і гайдамаків”, а хорватському письменнику **О. Вразу** — “Гамалію” і “Тризну” [11, с. 331]. Та й сам Шевченко у 1847 році передав **Адаму Міцкевичу** до Парижа через кирило-мефодіївця **Миколу Савича** список поеми “Кавказ”.

Слов'янських будителів вразив бунтівливий дух українського поета, який у нестерпних умовах азіатського деспотизму царської Росії вихоплювався своїм

національно-імперативним характером на європейський простір всеслов'янської солідарності. Безперечно, атмосфера революційних настроїв і подій Центральної і Західної Європи впливала на чіткіше артикулювання Шевченком ідеї національного і соціального визволення українського народу. Але поет, який так рано усвідомив свою громадянську і національну місію, своє жертвне покликання жити і творити в ім'я свободи рідного народу, хоча й сприймав ідеї "слов'янської взаємності" (*Ян Коллар*), слов'янської єдності, слов'янського відродження західних і південних християнських народів, але не абсолютизував їх, до того ж не поділяв поглядів російського хомяковсько-аксаковського слов'янофільства. Шевченка найбільше хвилювало те, що російські слов'янофіли (і не тільки!) не бачили, не хотіли бачити серед "племен славянских" українського народу, а саму ідею звільнення поневолених слов'янських народів розглядали переважно під кутом зору історичної місії Російської імперії, яка полягала в утвердженні православ'я, "істинної" християнської віри серед "заражених" католицизмом і протестантством слов'янських народів та їхньому єднанні під скіпетром православного російського монарха.

Для Шевченка важливо було пізнати першопричини слов'янського роз'єднання, прояснити для себе і для свого народу, чим зумовлена така тривала, замішана на крові й ненависті, ворожнеча двох слов'янських народів — польського і українського, чому українці так погано засвоюють драматичні уроки з національної історії, чому так терпеливо переносять національний біль і так слабо протестують проти національного приниження і чужоземного гніту.

Український народ, на відміну від народу російського, був позбавлений національної державності і перебував у деспотичному пригніченні, чим був споріднений з багатьма слов'янськими народами — із сербами і хорватами, чехами і словаками, болгарями і білорусами та іншими слов'янами, які прагнули досягти політичної незалежності, державно-національного самоздійснення як запоруки вільного розвитку національних мов і культур та набуття національної ідентичності шляхом відродження національного духу і національного характеру свого народу.

Шевченко вірив у національне відродження та соціальне визволення України, сподівався, що кривава національна революція наблизить щасливий день українського воскресіння, утвердження мирного, справедливого співжиття в "сім'ї вольній, новій". Водночас поет великі надії покладав на християнські цінності, завдяки яким духовно відроджена українська людина здійснить вимріявані, очікувані суспільні перетворення і запанує "права меж людьми",

**І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.**

(*"І Архімед, і Галілей..."*)

Ради возвеличення і спасіння, тобто ради національного пробудження і духовного оновлення християнських душ "людей закованих моїх, / Убогих, нищих", "малих отих рабов німих", поет готовий пожертвувати своїм життям і, як Ісус Христос, воскреснути у слові, яке він поставить коло їх на сторожі. Шевченко уповає на Божу волю, на Господню силу, яка "розіб'є неволю", бо упевнюється, що звільнитися від колоніального режиму можна не тільки через люту помсту, кров і руїну, але завдяки поширенню і "вселенню" святим, правдивим словом у суспільну свідомість християнських ідей, істин і засобів національного і соціального звільнення. У цьому передусім полягала апостольська місія Тараса Шевченка, хоча його пророчі візії, його передбачення-провозвіщення кривавих лихоліть, породжених революційними катаклізмами, базувалися на біблійних пророцтвах, на Євангельських переказах і настановах та засвідчували свідомий вибір поетом інтуїтивно відчутого і згодом усвідомленого покликання продовжувати богоугодну справу старозавітних пророків.

Своє "подражаніє" "Осія. Глава XIV" Шевченко наповнює зверненнями до покараної злою долею і "своїми лукавими чадами" України пророцтвами Довготерпеливого.

Сам Господь застерігає Україну, цей "любий край неповинний" від незримої і правдивої помсти за гріховні діяння оперених її синів, за їхнє безчестіє, зраду і криводушіє і пророкує їм невсипущу кару.

Але Шевченко завершує цей вірш упованням на особливу духовнотворчу силу нового правдивого слова, яке, пророкує Всевишній, порятує людей від царської деспотії.

**Скажи, що правда оживе,
Натхне, накличе, нажене
Неветхе[є], не древле слово
Розтленное, а слово нове
Меж людьми криком пронесе
І люд окрадений спасе
Од ласки царської...**

(*"Осія". Глава XIV*)

Шевченко у цьому вірші поєднує дві свої духовні іпостасі, два, по суті, нероздільних високих покликання — пророка і апостола. Поет — цей український Єремія передвіщає катастрофічні перспективи для України, яку лихі її сини до краю нищать і за це руйнування їх чекає "права-мста". Але водночас він сподівається на духовну енергію апостольського слова, яке неминуче відродить національний дух, здійснить національне відродження України.

Шевченкове самоусвідомлення власної долі-покликання як месіанської значно підсилилося внаслідок жорстокого присуду-позбавлення волі й можливості творчої самореалізації та самоуяснення неминучості самопожертви-розп'яття за "святе слово", за слово правди і добра.

Уже в 1848 році, на першопочатках своєї солдатської каторги, перебуваючи в Аральській експедиції,

Шевченко напише вірш алегоричного змісту “Пророк”, у якому провістить долю чи не кожного Господнього обранця — посланця і вісника “святої правди”. Сам Бог промовляє устами поета-пророка, адже він благовістить любов, ронить у замерзлі людські душі зерна істини.

За це й полюбили люди кроткого пророка, відігрілися серцем від його щирих слів, розчулилися до сліз... Але лукаві і лихі не могли змиритися з тим, що завдяки святому слову Пророка в людські уми почала вселятися “свята правда”. Юдеї, як свідчить біблійна Перша книга царів, не захотіли, щоб ними правили свої судді — їм заманулося мати царя. Як у сусідів-егіптян, якими правили фараони. І Бог повелів пророкові-судді Самуїлу дослухатися до голосу народу і поставити їм царя, який згодом виявився тираном, деспотом.

Так Господь покарав цих зарозумілих грішників їхньою ж спільною волею мати над собою всевладного деспота, царя Саула. А яка доля пророка, апостола, якого полюбили, “скрізь ходили за ним і слъози, знай, лили навчені люди”? Вони, лукаві, злочинаючі і злотворящі, розіп’яли “Господню святу славу”, за його благовіщення любові та возвіщення святої правди посланого їм Богом апостола побили камінням.

Шевченко свідомо зараховує цих праведних пророків і апостолів до синів Божих, бо вони — провісники “правди Божої” і неunikнутого майбутнього, благовісники — несуть до людей Господню волю, своїми проповідями творять на землі мир, злагоду, справедливість і взаємодовіру між людьми.

Водночас вони ж і “провозвістителі” неухильної кари за злочинні діяння і царів, і тих, “своїх дітей”, котрі “гірше ляха” розпинають Україну.

Саме учні Ісуса Христа, його послідовники-апостоли воскресають Сина Божого тим, що несуть після розп’яття Христа Його Істини, Його Слово людям. Завдяки воскресінню апостолами Христового Слова і воскресає сам Ісус Христос — стає “Живим істинним Богом” на землі.

У поемі “Неофіти” Тарас Шевченко виразно висловлює думку про перетворення тіла розп’ятого Христа в слово завдяки апостолам, їхній вірі в безсмертя сина Божого.

**А Ти
Возстав од гроба, слово встало,
І слово правди понесли
По всій невольничій землі
Твої апостоли святії.**

Шевченко і свою місію як поета-пророка, як поетичного апостола вбачає у відродженні слова правди, в донесенні цього слова і до “рабів отих німич”, і до тиранів (“Великим Словом Божю волю / Сказать тиранам...” — “Тризна”), у відкритті істинного шляху до порятунку гріховного людства, як це вчинили за велінням Ісуса Христа його учні-апостоли.

Месіанізм Тараса Шевченка, як і месіанізм польських романтиків, мав релігійний характер і базувався на традиційних уявленнях і віруваннях, на переконаннях православно-слов’янських діячів “київського кола”, зокрема, таких українських християнських просвітителів, як архимандрити Києво-Печерської лаври *Єлисей Плетенецький* і *Захарія Копистенський*, київський митрополит *Петро Могила*, які в своїх писаннях розвивали й обґрунтовували ідеологічний концепт “Київ — другий Єрусалим”, Київ — “місто святості”, духовний центр слов’янського світу, а Київська Русь була “світочем християнства” і її особливу роль у християнському світі слід відродити. Як узагальнюють автори дослідження “Український месіанізм”, у XVI—XVII ст. маємо своєрідне “давньоруське відродження” й, відповідно, відродження українського месіанізму.

Правда, цей месіанізм зазнає трансформацій. Популярною стає думка, що Русь-Україна — це захисник християнського світу. Зрештою, із перетворенням на початку XVII ст. Києва в один із головних релігійно-культурних центрів не лише українського, а й загалом православного світу, з’являється ідея “Київ — другий Єрусалим” [14, с. 47].

Шевченко з роками все глибніше переймався священною силою Слова, своїм високим покликанням вважав апостольство, служіння словом рідному народу — “*він бачить себе не володарем душ, а просвітителем, оборонцем малих та убогих, носієм Слова*” [14, с. 67], яким він зіцільить національну душу.

**Незрячі прозрять, а кривіє,
Мов сарна з гаю, промайнуть.
Нічим отверзуться уста;
Прорветься слово, як вода...**

(Ісаїя. Глава 35)

Поет увірував в силу духовного спротиву, хоча й не відкидав необхідності чинити й опір фізичний, проте як істинний християнин уповав передусім на духовну силу молитви за Україну, заповідаючи:

**Свою Україну любіть,
Любіть її... Во врем’я люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.**

(“Чи ми ще зійдемося знову...”)

Справді, Шевченко — великий “пророк, але передовсім — апостол”, бо “*апостол же, навпаки, це — звичайнісінький смертний, котрий свідомо став учнем Ісуса і вчителем людей, несе світові Христову правду, спасіння, хоч добре знає, що за це темний натовп розіп’яне його*” [15, с. 153].

За виповнення своєї духовної місії Шевченко не чекає особливої дяки, всенародної шани і любові. Більше того, він усвідомлює, що за своє слово приречений на страждання, але головне — поет-апостол не зрадив самого себе, не відмовився від своїх переконань, не осквернив образне слово фальшию, від-

ступництвом, самоприниженням. Це його моральна перемога, це перемога над світом, який ожорсточився проти нього — апостола правди і прирік на душевні муки, творче мовчання і фізичні страждання. Слова Ісуса Христа, сказані апостолам, звернені і до Шевченка-страдника: *“Страждання зазнаєте в світі — але будьте відважні: Я світ переміг!”* (Євангелія від св. Івана, 15:33).

Християнські ідеї так душевно чутливо сприймаються Шевченком ще й тому, що вони закорінені в народне світосприйняття, в моральні засади народного співжиття, в обрядову культуру. Тому важливо було для автора *“Букваря Южнорусского”*, щоб ці християнські ідеї та цінності виражалися й жили в рідній мові, в національній культурі. Згодом відомий український релігієзнавець, культуролог, лікар **Арсен Річинський** у праці *“Проблеми української релігійної свідомості”* (1933 р.), за яку він був репресований комуністичним режимом, наголосить: *“Взаємовідносини Церкви і нації загалом визначаються формулою: універсальний зміст релігії, виявлений Церквою, насправді природно виражається в конкретних національних формах. Інакше кажучи, всесвітня ідея християнізації людства на практиці шириться й висловлюється насамперед за допомогою живої мови, національної культури і звичаїв кожного народу”* [16, с. 259].

Шевченко сприйняв етику Євангелії як потребу перетворення, переображення людини і життя. Під впливом християнських настанов і заповідей людина здатна змінити не лише зовнішню поведінку, але й свій внутрішній світ. Її мислення буде зосереджене на пошуках гідної християнина поведінки, яка не стане порушувати суспільний порядок. Але на яких морально-правових засадах діє цей суспільний порядок? Якщо все здійснюється через спілкування в любові й взаємності, то людина готова сприймати такий суспільний порядок і удосконалювати його шляхом індивідуального впливу задля гармонізації стосунків у суспільстві. Але такі суспільні й міжлюдські відносини, така активна позиція індивіда можлива “в своїй хаті” — в своєму національному Домі, у власній державі. Нагадаємо: у *“Книзі битія українського народу”*, що була вилучена в **М.І. Гулака** під час обшуку в Олексіївському раверліні 2 квітня 1847 року, читаємо: *“Україна буде неподлеглою Річчю Посполитою в союзи слов'янським”* [1, с. 169].

І цей концепт національної державності не був випадковим чи другорядним у мисленні та планах кирило-мефодіївців. Згадаймо, вже згодом, а саме в січні 1860 р., **Микола Костомаров** опублікує в *“Колоколі”* великого листа до **Олександра Герцена**, в якому висловить великі надії на майбутній Слов'янський союз. Він не відмовився від своїх переконань і сподівань, що в слов'янському союзі *“наша Южная Русь должна составить отдельное, гражданское целое на всем пространстве, где народ говорит южнорусским языком, с сохранением единства, основанного не на губительной, мертвящей централизации, а на ясном сознании равноправности и своих собственных выгод”* [17].

По суті, **Микола Костомаров** висловив через п'ятнадцять років від створення Товариства Кирила і Мефодія ті ж думки, які були закладені в *“Книгу битія українського народу”* і які сповідував Тарас Шевченко. Українські мислителі й інтелектуали вважали, що майбутнє будь-якого народу, розвиток і формування кожної нації можуть бути забезпечені лише за умови набуття національної державності, функціонування домінантної мови як важливого фактору консолідації нації, релігійної єдності, наявності національної еліти та провідників народу, пізнання та усвідомлення своєї історичної легітимності, чітко визначених державних кордонів, що виступають правовим гарантом територіальної цілісності. Так, **Микола Костомаров** у цьому листі до **Олександра Герцена** наголосив: *“Пусть же ни великорусы, ни поляки не называют своими земли, заселенные нашим народом”*. Тому видатний історик і відгукнувся таким розлогим листом до видавця *“Колокола”*, що **Олександр Герцен**, аналізуючи зв'язки між поляками і росіянами, визнав можливість появи у складі Слов'янської федерації державного утворення з назвою Україна. Як зазначає **Девід Сондерс**, *“ця сама ідея безпосередньо впливає з політико-філософських уявлень учасників Кирило-Мефодіївського товариства 1840-х років”* [18, с. 25].

Кирило-мефодіївці усвідомлювали своє месійне покликання будити приспаний національний дух, формувати суспільні настрої і спрямовувати енергію мас на здобуття свободи, єднаючись у цьому пориванні до самостійного життя у власному національному Домі з іншими поневоленими європейськими народами. Особливо виразно і послідовно цю свою місію духовного провідника власного народу усвідомив Тарас Шевченко.

Усвідомив вже тоді, коли в першій своїй поетичній книзі — *“Кобзарі”* — 1840 року посилав свої думи, свої квіти, своїх дітей в образі слова “в нашу Україну”. В його уяві поставав виразник дум і сподівань народних в образі “кроткого” пророка — возвістителя Господньої віри, правди, любові й милосердя. Так, у поемі *“Тризна”* поет провістить і свою тернисту долю:

**Великим словом Божью волю
Сказать тиранам — не поймут!
И на родном прекрасном поле
Пророка камнем побьют!**

Під час зимівлі Аральської описової експедиції в 1848—1849 рр. на Косаралі поет напише вірш *“Пророк”*, символічне означення якого спрямоване на самоусвідомлення місійного покликання поета-пророка — носія Божого слова.

**Неначе праведних дітей,
Господь, любя отих людей,
Послав на землю ім пророка —
Свою любов благовістить!
Святую правду возвістить!**

(*“Пророк”*)

Ця ідентифікація власної долі з долею біблійних пророків та мучеників за правду здійснюється Шевченковою місією як апостольським покликанням до служіння рідному народові, навіть якщо цей народ його не зрозуміє, бо це покликання — Божа воля, бо ця місія — пророча, священна. Тому Тарас Шевченко творчо воскресає в неволі заради їх,

**Людей закованих моїх,
Убогих, нищих... Возвеличу
Малих отих рабів німих!
Я на сторожі коло їх
Поставлю слово.**

(“Подражаніє 11 Псалму”)

Відсилення Слова на батьківщину символізувало для Шевченка повернення його самого із чужини, із вигнання в рідний край, туди, де знайомі краєвиди, де свої люди, звичаї, традиції, де своя рідна мова.

Як стверджує *Ганс-Георг Гадамер*, “у реальному вимірі батьківщина — це передусім мовна батьківщина. Рідна мова вміщує для кожного елемент зв’язку зі споконвічною батьківщиною” [19, с. 189]. І взагалі, “життя — це заглиблення в мову” [19, с. 189], завдяки якій поет здобував можливість вступити в діалог зі своїм народом.

Цей діалог, який творить поет у проекції на суспільні настрої і переживання, розрахований на внутрішнє сприйняття, отже, на інтегрування в свідомі саме української людини, яка завдяки рідній мові здатна адекватно його сприйняти.

Діалог цей поетичний, здійснюється через образ, через символ, що дозволяє надати текстові особливій емоційної енергії. Образне слово набуває завдяки “ліричній семантиці” (*Гадамер*) ритмові, метрові, вокалізації, наявності в тексті знайомих, легко впізнаваних фігур звучання і смислового означення, відкритого для чуттєвого сприйняття зображення.

Поетичний потенціал Шевченкового слова ще й тому винятково потужний і ефективний в плані сприйняття, що він породжує креативну силу співпереживання висловленого, збуджує внутрішні рефлексії та інтенції мислення читача. Не випадково ще за життя Тараса Шевченка величали “батьком”, “братом”, “українцем”, “земляком”, “бандуристом”, “кобзарем”. Ці національні ідентифікати згодом доповнюються новими лексемами, новими звертаннями: “батько Тарас”, “ширий батько матері Вкраїни”, “батько і сонце України”, “геніальний творець”, “великий геній”, “співець України”, “пророк”, “апостол правди” [20, с. 28, 136, 137].

Символічна персоніфікація місійного покликання Шевченка перетворювала власне життя поета “на універсальний національно-культурний міф” [21, с. 84, 94], конструювання якого Шевченко почав із впровадження архетипу “Кобзаря”, свідомо беручи “на себе місію хранителя й ретранслятора усних переказів племені” [21, с. 96] та прибрання згодом,

у процесі задуму та написання російськомовних повістей, своєрідної маски двійника — Кобзаря Дармограя. Самоусвідомлення себе як національного пророка, апостола правди і науки приходить до Шевченка якраз у той період, коли почало формуватися Кирило-Мефодіївське братство. Святі апостоли-просвітители Кирило і Мефодій, читаємо в “Книзі битія українського народу”, “переложили вони на слов’янську мову святеє письмо, і отправоват службу божу постановили на тій мові, якою всі говорили посполу...” [1, с. 162].

Отже, ці слов’янські будителі донесли слово Боже до звичайних людей їхньою, доступною і зрозумілою мовою. Цього прагнув і Шевченко, бажаючи Всевишнього зцілити розчахнуту, пригаслу українську душу, збудити її відкриттям істини, сенсу буття і боротьби.

Апостольська місія Шевченка полягала в зціленні Словом хворої національної душі. Бо слово, мова таїть у собі, зберігає душу народу, його минуле, весь духовний потенціал і всі творчі заміри нації.

Тарас Шевченко прагне “заселити” душі своїх земляків національними міфами, переказами, легендами, повір’ями, піснями, думами, баладами — творить своєрідний ансамбль національних образів, символів, алгорій, міфів, завдяки яким доброзичливці, чисті серцем, зупинені самокаяттям злочинності досягнуть єдиномислія у братолюбії.

**А всім нам вкупі на землі
Єдиномисліє подай
І братолюбіє пошли.**

Адже, за *В. Вундтом*, “мова, міфи і звичаї представляють собою спільні духовні явища” [22, с. 33], які є нічим іншим, як духом народу в його історичному вияві. Тільки спільні уявлення і прагнення, тільки духовна взаємодія індивідів творять дух народу, а цей дух проявляється в мові, традиціях, звичаях, легендах, міфах. Його, народний дух, можна пізнати лише з допомогою слова, думки, пісні. І в той час, коли Шевченко розпочав формування нової свідомості, нового світобачення, позбавляючи свій народ комплексу історико-культурної неповноцінності та відкриваючи перед ним горизонти майбутнього, в якому

**врага не буде, супостата,
а буде син і вбуде мати,
І будуть люди на землі.**

Європою поширювалися ідеї *Гегеля*. У своїй “Феноменології духу” німецький філософ обґрунтовував, що культурно організований “дух народу” втілюється у форму *нації-держави* і є виявом інституційної форми свободи народу. Переважна більшість слов’янських будителів передусім намагалася

розбудити національний дух своїх народів, бо без цього не постане, не сформується, не збудується “нація-державна”.

Символами загального руху до пробудження національної свідомості та єднання слов'янських народів виступали такі культурно-громадські діячі, як *Шафарик* і *Лелевель*, *Міцкевич* і *Палацький*, *Коллар* і *Залеський*... До їхньої когорти належав і Шевченко. У “Слов'янських листах” *Джузеппе Мадзіні* з великим захопленням говорить про вірші про Україну *Бр. Залеського*, що “це чиста духмяна поезія благородних споминів про рідний край могла б наповнити подихом нового життя наше, тоді й до нас перейде цей важливий елемент історії”. Більше того, *Мадзіні* пропонує слов'янам обрати своїм девізом чудові вірші *Залеського*: “Мати моя, Україна, покликala годувальницю-німфу степу і мовила до неї: зроби, о німфо, щоб напилася моя дитина, зроби, щоб вона пила сік квітів степу та була нагодована божественною їжею козацьких поем, як личить ангелу у високому польоті; простягни свою руку, німфо, до всіх скарбів моєї старовинної слави і вибери з них найбільш осяйні для розваг і радості моєї дитини; наверни на неї сон, а колиску, де вона спить, огорни золотавими і блакитними народними оповідями. Нехай історія мого народу розліється навколо дитини моєї любові” [5, с. 293, 294].

Слід приєднатися до думки автора монографії “Джузеппе Мадзіні, мадзінізм і Україна” *Миколи Варварцева*, що “проголошувана Мадзіні програма національного визволення і об'єднання народів служила важливим орієнтиром тим, хто під знаком Кирила і

Мефодія підняв у 40-х роках XIX століття прапор українського відродження” [5, с. 173].

І якщо вчитатися в головний програмний твір Кирило-Мефодіївського товариства “Закон Божий” і пам'ятати, що на знаменах загальнослов'янського визвольного руху був девіз “Бог і народ”, то стає зрозумілішим, на яких субстанціях тримається духовний світ Тараса Шевченка. “Це — Бог, людина і нація” [15, с. 182].

Думаємо, не без участі Тараса Шевченка вже в першому пункті статуту Кирило-Мефодіївського товариства було зазначено, що визначальною ідеєю цієї організації є “духовне і політичне об'єднання слов'ян”. На цих позиціях стояв і Мадзіні, духовними і політичними постулатами очолюваного ним і всеслов'янського руху були: немає нації без єдності, національна солідарність, національне виховання, духовне і моральне відродження, політична незалежність і моральна єдність — це вершина цивілізації. Бог дає народові енергію, необхідну для початку боротьби. Так вважав і Шевченко, у цих думках він остаточно утвердився в роки заслання і після звільнення. “Можна сказати, що Боже слово осяяло, оповило серпанком пророцтва його поезію при кінці життя” [23, с. 308], коли він продовжував молитися за те,

**Щоб усі слов'яне стали
Добрими братами,
І синами сонця правди,
І єретиками... ■**

Література

1. Кирило-Мефодіївське братство: У 3-х т. — К.: Наукова думка, 1990.
2. Шевченко Тарас. Повне зібрання творів у 12 томах. — К.: Наук. думка, 2003.
3. Зашкільняк Леонід, Крикун Микола. Історія Польщі. — Львів, 2002.
4. Єршов Володимир. Польська мемуаристична література Правобережної України доби романтизму. — Житомир: Полісся, 2010.
5. Варварцев Микола. Джузеппе Мадзіні, мадзінізм і Україна. — К.: Пульсари, 2005.
6. Андерсон Б. Уявлені спільноти. Міркування щодо походження й поширення націоналізму. — К.: Критика, 2004.
7. Звено. Література. Мистецтво. Критика. — Інсбрук, 1946. — Ч. 3—4.
8. Нахлік Євген. Доля. Los. Судьба. Шевченко і польські та російські романтики. — Львів, 2003.
9. Барабаш Юрій. Тарас Шевченко: імператив України. — К.: ВД “Києво-Могилянська академія”, 2004.
10. Лангевіше Дітер. Нація, націоналізм, національна держава в Німеччині і в Європі. — К.: К.І.С., 2008.
11. Дзюба Іван. Тарас Шевченко. Життя і творчість. — К.: ВД “Києво-Могилянська академія”, 2008.
12. Мельниченко Володимир. Тарас Шевченко: “друзі мої єдині”. — М.: Домашня бібліотека, 2013.
13. Пасічник І.Д., Кралюк П.М. Український месіанізм. — Острог, 2013.
14. Грабович Григорій. Шевченко, якого не знаємо. — К.: Критика, 2000.
15. Пахаренко Василь. Незбагнений апостол. — Черкаси: Брама-ІСУЕП, 1999.
16. Річинський А. Проблеми української релігійної свідомості. — К.; Тернопіль: Світ знань, 2000.
17. Костомаров Н.И. Україна // Колокол. — 1860. — 15 января. — Л. 61. — с. 499—503.
18. Сондерс Девід. Микола Костомаров і творення української етнічної ідентичності. // Київська старовина. — № 5. — 2001. — с. 25.
19. Гадамер Ганс-Георг. Герменевтика і поетика. — К.: Юніверс, 2001.
20. Брижицька Світлана. “Я не самотній...” Національне самоствердження Тараса Шевченка та його вплив на становлення національної ідентичності українців (друга чверть XIX ст. — середина 20-х років XX ст.). — Черкаси: Брама, 2006.
21. Забужко Оксана. Шевченків міф України. Спроба філософського аналізу. — К.: Абрис, 1997.
22. Вундт В. Проблеми психології народів. — М., 1912.
23. Степовик Дмитро. Наслідуючи Христа: Віруючий у Бога Тарас Шевченко. — К.: Вид-во ім. Олени Теліги, 2013.